

Konkurs "Tkalci reči"

-pesme-

1. Balada o starcu, dečaku i moru	2. Ja sam taj pas
<p>Na velikoj visini, nad sinjim morem, galeb kruži. Pod njim, samotni čun u morskome beznadu plavom. Starac i dečak. Ribar se trudi dečaku znanje da pruži. Dečak sluša. Starac, već svladan umorom, pognuo glavu.</p> <p>Iskustvo je veliko, teško se prenosi, ali starac pokušava. Zna da, od sada, moraju zajedno da se bore. Neizvestan je život na moru, strašna je neman plava, treba dečaku preneti znanja da vodi borbu s morem.</p> <p>Pučina je strašna. Daleko su od pitomog žala. Tajne mračne u sebi krije, strašne se zveri u njoj gnezde. Dubine progutale užarenu kuglu. Noć je već pala. Starac umoran leži u čunu. Zamišljen, posmatra zvezde.</p> <p>Udiše duboko morski vazduh slani. Zna, vreme je. Otkriće dečaku nit tajne života. Mora tako biti. "Dečaće, pogledaj zvezde. Svako svoju zvezdu poseduje. Zvezda sjaji kad ti sjajiš. Do kraja života će te pratiti."</p> <p>"Dečaće, uzdaj se u zvezde! Samo, nemoj da se izgubiš u roju..." Noć je duboka. Dubine tamne prete. Starčev glas lagano podrhtava. "Dečaće, ovo zapamti. Sebično čuvaj zvezdu svoju..." Glas je utihnulo, oči se sklapaju. Starac žmuri. Čini se, spava...</p> <p>U beskrajnom roju retko ko primeti. Jedna zvezda izgubila je sjaj. Jedna suza iz dečakovog oka kotrlja se da da svoj doprinos moru. Dečak shvata da starac je završio. Predavanju je kraj. Starca više nema. Ostao je sam. Sam će od sada da čeka zoru...</p>	<p style="text-align: center;">Ja sam taj pas</p> <p style="text-align: center;">Са мало лавежи и мало дара Ког ваби оглас на зиду самопослуге Њушкам по кутијама и кесама Тражећи милост Бољих господара.</p> <p style="text-align: center;">Њушкаћу облаке увијене у крзно Оглодаћу коску до судбинске сржи Олизаћу ране И излечити се од љубави чисте. Повремено, Бацићу поглед на огласе подеране Зарежаћу И дописати још ово И псима и људима – болести су исте.</p> <p style="text-align: center;">Радо бих ти мало позајмио мисли Древне мудрости с педигреом Радост репа и сјај псеће ћуди Сказаљком похлепе измерићеш сунце Награда налазачу следи Ви сте бољи пси! Ми смо вернији људи!</p> <p style="text-align: center;">Њушкам по кутијама и кесама Волим друштво, Смета ми чамотиња Тражим милост бољих господара О Како вам је сличан мајмун Та одвратна животиња.</p>
3. Da si bio tu	4. Danska duga
<p>Da si bio tu kad svetovi su ratove vodili, Moj svet bi pevao u miru, Glasovi bi slavili radost vetra, A sve tuge pobeđene bile. Da si bio tu kad su se reke slivale U pernata mora pod mojim snovima, Sumornim i strašnim slikama uma, Ja ne bih spavala. Da si bio tu kad sama sam ćutala u mraku, Dok su se ulične lampe gasile, Ja bih ti pričala. Da si bio tu dok su kapci prozora lomili jutro, A sunce brisalo slike na mutnom staklu, Kapci bi se sami otvarali. Da si bio tu, ja ne bih bila sama I ne bih jutro čekala sama U zracima sunca Koji su do mog kreveta dopirali.</p>	<p>Kao bistru vodu s rodnih izvora, ja cu piti riječi iz njenog govora I pomamno skočit na kraju svake misli kroz osjećaje što su me stisli u srcu ovom ranjenome Uzvici i krici samo su moji znaci U miru me nemir u očaj baci A tamo me, pak, griju zraci vec davno ugašenog Sunca, zbog kojeg i svisnuh u bolu svome.</p> <p>Kao bistru rosu sa rodnih planina, ja ću gazit` pustoš ovih ravnina I pomamno skočit` kroz svoju šutnju, što se provlači kroz moju slutnju i kroz dušu ovu napačenu Koraci ovi nemoćni i posve ukroćeni nevješto gaze po mojoj sjeni koja se uzalud obraća meni, da je mijenjam za neku drugu sjenu.</p>
5. Ja ne znam napisati pjesmu	6. Kauč 3.1
	<p>Iza kauča se nalazila paučina</p>

daleki san ipak dosanjani,
planine i njeni beli vrhovi,
proplanci i potoci.
skriven medju uzurbanim koracima,
cujan u pesmi slavuja,
poteban a ipak zelja,
poklon koji nista ne kosta.
Daleki horizonti,
vidici bespuca,
sreca jednog coveka.
Knjiga ispisana na delicu usana,
nebo pokriveno jecajima,
suza u ocima.
Pogled jaci od Herkula,
cista zelja, miris livada.
Polja nepregledna, razigrana
krila leptira, misao nemirna,
skupljena, latica, miris, sreca.
knjiga na krajevima usana,
naslov u ocima,
sreca.
Poklon dobijen, osmeh
dugo sanjan, zaboravljen,
izgubljen
u poljima mirisnih latica,
igra pauna, pesma slavuja.
Zelja, iskrena i tiha,
u brdima visokim rodjena,
na obroncima njenim ostavljena,
konacno u tisini vremena,
doprta mirisima, nevidljiva.
Rasiri krila
ponesi se igrom vila,
hodaj po oblacima
tebi je bar lako
tebi su leptiri poklonili krila,
vilinska prasina,
knjiga na uglu usana.
Ukradena,
pustinjskim vetrom nosena
ponosna i razigrana,
zelja ispunjena,
knjiga u uglu usana.
Mekoca belog paperja,
zrak sunca na pahulji snega,
okrutan i predivan,
ukraden jesenjim maglama.
Trazio sam da dosegnem do zvezda
da ponesen severnim vetrovima,
promrzao i gladan ako treba
stignem do
planina i belih vrhova,
orlovo gnezdo da mi bude kuca,
zalazak sunca prekrivac uspomena.
Knjiga u uglu usana.
Jos jedan pogled na
potocima prosarana polja,
miris cvetova,
da pretcim obronke planina,
da nadjem vihor u tim ocima.
Knjiga u uglovima usana,
osmeh,
izgubljen vekovima,
nocima, greh,
u srcu jecaj,
eho severnih vetrova

Moj Mjeseče, moj zemljače,
Moj jarane, lualico
Moj Mjeseče, moj rođače,
Moj ahbabu, pratilico
Znaš li šta ti rade?

Oni što se poštenjem zaklinjaše
Zlatnu mjesecinu odvano ti potkralaše
Neki zbog sjete, neki zbog drage
Neki zbog pjesme
A neki i zato što se krasti ne smje

I

Odavno bi te upregli da su mogli
Da im (do)vučeš puna velika kola
Iz sazvežđa zlatnog vola

Odavno bi te u tor zavezali
Da su ti mogli omču na vrat
Tako daleko nabaciti

Odavno bi te uokvirili
U svoje ramove bez granica
Da su te mogli uhvatiti
Rukama otkinutim iz ramena

Odavno bi te u kavez zaključali
Da imaju tvoju mjesecinu
Samo za svoju taštinu

Odavno bi te pohotni požderali
Ko kotur mrsnog sira
Da su te mogli zubima zagristi
I tebe bi njihov želudac svario

Odavno bi te ogradili
I oko ograde se klali

Odavno bi te zasijali
Nađubрили i zagadili

Odavno bi te na kolac nabili
I na ražnju ispekli

Odavno bi te i silom obljubili
Pa te bremenita ostavili

Odavno bi te ukrali
Da si bliže bio
I nikad te Nebu ne bi vratili

Da su mogli i stotinu drugih grijeha
Dosad bi na tebi načinili

Srećom ništa od toga nisu mogli
Niti znali
A ti im kao Zemljin melek
Ako možeš halali

Starina Mjesec na tren je stao
Šta bi sa sobom nije znao
Il' bi dolje pao, il' se u beskraj okretao?
Vidi - u Africi bolest i jad, djeca žive kraće od muha
Crne majke u tugu utonule, u suhom stomaku čiči glad
Vidi - Amerika, velika majka policajka, na to gluha,

<p>truba mocnih vladara, ptica selica u vihoru vremena. Nagrada bogova, nektar, slast u ustima, poklon odabranima, zlata vredan, poklonjen samo onim kojima treba, sreća, knjiga u uglovima usana.</p>	<p>Tabletama kupuje svojoj djeci sreću I prodaje svijetu Mjesec po kubnom metru, Ili po vreću</p> <p>Odozgo gleda i čudom se čudi Sve dosad mu se nije zamantalo Vele, pola Mjeseca se rasprodalo</p> <p>Šta ćeš, de? A zašto ga dragi Bog i dade? Dobro se neko sjeti pa ga na vrijeme Prodade</p> <p>(Još malo dok se uzohole i naše živote će nam prodavati Pa ti uzmi ili ostavi)</p>		
<p>11.</p>	<p>Ljeto u Danskoj</p>	<p>12.</p>	<p>Njeni crni nokti</p>
<p>Julsko sunce. Zemlja spržena ječi Trava nije mogla bol da joj spriječi.</p> <p>Četiri konja kunjaju u hladu Spustili glave ispod sebe i razmišljaju o radu.</p> <p>Na sred polja jedna žuta krava doji svoje žuto tele A preko joj vrata visi krpa plava.</p> <p>A tamo, prijeko, u drugoj njivi, trideset junica bez veze luta Niti pasu niti im se živi, niti znaju svoga pravog puta.</p> <p>Jedino od svega na tom julskom suncu dva jarana reda znaju: Prišli jednom zavezanom juncu, te ga nogama šutaju!</p> <p>Oh, kako hrabro izgledaju ta dva jarana. Ko dva sveca! Ni da predahne juncu ne daju Bila su to dva prava zeca.</p>	<p>Njeni crni nokti</p> <p>nalakirani su uz osetnu brižnost. Blistaju pločice na njenim prstima.</p> <p>Crne bombonice nemaju nikakav ukus u ustima. Tek, jezikom pratim te glatke oblike bez mirisa i bez ...</p> <p>Njene crne nokte prikleštila su vrata sobe u koju ja nisam ulazio. Čekao sam ispred i slušao njen krik.</p> <p>Onda je izašla i pokazala mi crnu boju noktiju i rekla: boli me! Baš kao da za bol postoji uteha.</p>		
<p>13.</p>	<p>Misao</p>	<p>14.</p>	<p>Ljubičanstveno</p>
<p>Znaš, stvarno kad se probudiš jedno jutro i shvatiš kao uboden iglom, da si sam i svoj, ne tužno sam nego onako svojski, onda si trebaš dopustit' sve radosti koje te čine sretnim i zadovoljnim, pa bile one i najsebičnije....</p>	<p>U ljubičastoj noći, ljubičasto beše sve. I ljubičaste zvezde, i mesec ljubičast, i sandale moje ljubičaste i ljubičasta neonka i ljubičast lak i ljubičaste ruke dve od ljubičaste modrice. Tvoj poklon za rođendan ljubičast.</p>		
<p>15.</p>	<p>Kao kad...</p>	<p>16.</p>	<p>Odrastanje</p>

Prhne jato ptica sa jedne jedine krošnje...
Oslobođena duga sa površine vode
Ljulja se na vetru paperje sivog maslačka.
U Cirusu za nama lebdi najtiša misao, a zatim kao
Bura probudi vrt za koji niko ne zna
Agape.
Carstvo ušuškano među oblake Tvojih usana.

Govorili su mi da je budućnost svetla
Ubeđivali da će doći srećni dani
Da je predamnom vremena puno
i da me u njemu ko zna šta čeka
Nisu mi nikad rekli da je život surov
da je ovo svet strepnje i zla
Pričali su o Meksiku i Madagaskaru
Pričali su o istoriji slavni
Nisu mi rekli da je život surov
da nas stavlja na mnoga iskušenja
Da ne prašta ništa i da ti sam sudi
Osetih sama ledene dodire stvarnosti
i shvatih zašto su me lagali.

17.

Ona je mačka, ja sam lutilica

Prela je i svijala tijelo uz moje noge,
nježnim je gestama pokazivala da me ljubi.
Čuvao sam ju žešće nego svoj život,
mnoge su krvoloke otjerali moji zubi.

Davao sam joj sve što sam imao,
ponekad sam za nju krenuo i krasti.
U krilo sam joj stavljaao svoje snove
i poneki biser, između suza
od kajanja i strasti.

- - -

Takva je sreća za pse s pedigreeom,
raj nije za napuštenog mješanca.
Moja je draga rođena za raskoš i svilu
i buldoga nekog pregršt dragulja
bliješti joj sada na vratu i u krilu.

A ja sam tamo gdje mi je mjesto,
šinteri su me, krvavog, stavili u kavez.
Znam, moja draga neće više
kraj mene sjesti i presti,
nikad više neću se zbog nje tući...

Pseći bog ne sklapa sa mnom savez.
Kad prođe trideset dana,
u pakao za lutilice ću ući.

19.

Ponoćne vesti

18.

Pitam se

Pitam se jesu li svjesni?
Da li ima,
Namjere?
Jer, bolan sam već
Skut mi se po blatu vuče,
A ja i ne marim.

Ni odsjaja svijetlog,
U ogledalu,
Nema.
Ljudi u gužvi gradskoj
Samo kroz prah
Prođu.

A sve zle strijele,
Baš se u petu zabodu,
Pa i da sam polubog,
Kao Ahil,
Očajju ne bih pobjegao.

I tada naopako stane,
Osjećaj svaki.
Naglavačke, okrene se,
Pokušaj svaki.

Zdravog sebe,
Sam, van svijeta stavim.
Kao da sam ja kriv.
I pitam se još,
Može li biti da jesam?

20.

Moja draga Ivana

Gledam ponoćne vesti.
Promiču slike.
Košnica
Mravinjak
Zverinjak.

(ili su to ljudi?)

Prognoze
vremena
nevremena
cena
života.

(koliko vredi jedan ljudski život?)

Nisu se odmakli od pogadjanja.
Berza ili cenkanje?
sa Drugima, sa Svetom, sa Bogovima, sa Samim Sobom.

Gledam ponoćne vesti.

Dan je samo treptaj nečijeg oka u Sahari
samovolja nekog sa vrha zgrade u Njojorku
sudbina vidjena u zrnima pirincha jednog Kineza.

Sve je dovoljno blizu ili dovoljno daleko
zavisi od ugla objektiva i vremenske razlike
izmedju
planeta
drzhava
umova.

Gledam ponoćne vesti.

Ispod jorgana
(svako)dnevne istine gube na težini
mrak ih razvodnjava i teče
akvarel snova
nema uzroka i posledice
i ono shto su nekad sati
tada su sekunde.

Gledam ponoćne vesti
i pitam se
ako jutro probudi onu koja nisam ja
čija će to biti vest dana?

1.

Žao mi je, o polja moja ravna,
što u vama svakog cvjeća raste
ali nema cvjeća koje volim ja,
a zove se Ivana.
Čak i možda prostranija da ste,
opet moje cvjeće ne bi bilo s vama,
moje malo, cvjeće nevideno,
moja draga Ivana.

Žao mi je, hej vi gore zelene,
što u vama raznog cvjeća ima,
što u vama rastu, što se družu s vama
al u vama nema cvjeća za mene,
kao što je moje cvjeće u mislima,
moja draga Ivana.

2.

Ovo jeste čežnja moje noći snene,
koja leti preko polja ravna
Pa i preko tuđe gore zelene,
jer daleko je moja draga Ivana.

Neka cvjeta cvjeće u sred polja ravna,
i nek gorom jezde moji pusti snovi
Daleko je stvarnost,u njoj moja Ivana
Nek je ljube sad stihovi ovi.

Ja ću u svom bolu s istinom se sresti
Smirit srce jedno s njegovom sudbinom
I od tuge vjenac njemu ja ću splesti
Do vječnosti družiti se s vinom.

U gorčini naći prijatelja
Pjevati mu pjesmu o mojoj Ivani
Oh, al je bolna ova moja zelja!
Svako u svom bolu, mi smo ipak sami.

Daljine su sada među nama
Pa i pustoš, što je sudba sprema
Nemoj jecat, draga moja Ivana,
jer te volim, Srećo nevidena!

Pevačice se prave
od gluposti, plastike
i farbe tu i tamo.

Pevači se prave od gluposti samo.

Voditeljke se prave
od bezobrazluka,
od krevetskih čaršava bosova,
pornografskog egzibicionizma,
nevaspitanih štosova
sa dozom kanibalizma.

Voditelji se prave
od ženinih švalera,
od sestrića i dosadnih ukućana,
prave se od pedofila i voajera
i neizlečivih govornih mana.

Naučnici se prave
od nepročitanih knjiga
i mržnje prema strancima,
od foliranja, lažnih briga,
blokeja na opancima.

Aktivistkinje nevladinih organizacija
prave se od seksualnih frustracija.

Policajci se prave od sile,
na momente,
pendreka, konjske žile
i drugih domaćih sirovina, mada
imamju i uvozne komponente:
metode Markiza De Sada.

Od čega se prave biznismeni-
tajna je koja se krije
i strogo poverljivo čuva
u arhivama UDBe i BI-je.

Svesno klasni proleterijati
na proizvodnoj traci
samo su polufabrikati
od kojih se prave prosjaci.

Seqaci na sve svikli
i dalje su samonikli.

Od onoga što ostane,
što ni jedna tehnologija ne može da svari
prave se natenane
veliki političari.

Pokusao sam da ga prizovem,
da se setim.

Lice hiljadu puta sanjano
na tren je ozivelu,
jutro sjajno,
teptavo,
pun..

Ne to je bio osmeh,
jutro sam upoznao kasnije.
Nezan, devojacki cedan.
Lezao je skriven
medju krosnjama stoletnjeg hrasta,
cuvan medju dva duboka jezera
Meseceva!
samo je njemu
poklonjeno
da se tamo ogleda.

Poslao sam cuvare,
strase Kerbere
samo da se okupam u njima.
Tiho, halapljivo
uronio sam a nisam smeo..
..progutan..
..zarobljene duse
u vrtlogu magicnom.

Prelepi osmeh skriven
u maloj dolini medju jezerima,
stidljivo ususkan u krosnje
stoletnog hrasta.

Eto, sada znas i ti gde asm se ogledao,
gde sam se izgubio,
ostavio deo sebe
omadjiian,
opijen pesmom vila
tamo cu da ostanem za vek vekova.
Eto,
sada
znas gde sam
te video.

Sada i ja mogu valjda
spokojno glavu
da ostavim
na mekom postolju od snova,
na tvom pijedastalu
srebrnom.

Sanjao sam
jutro
hiljadu puta
i tada ga..

Jesi li ikada posmatrala vile
kako plesu po polju?
Jesi li se zedna napila rose,
umila suzama ranoga jutra?

Bio sam medju zvezdama,
setao hodnicima svemira,
na terasi maste upoznao sam je.
Lepotica sirokog osmeha, barsunaste kose.
Imala je oci deteta,
bila je prelepa.

Pruzio sam prste daleko da ih pipnem, da ih osetim,
a nikada nisam hteo da volim.
Bio sam na terasi maste, video sam zvezde,
pruzio sam prste da ih dohvatim.

Putovao sam hodnicima svemira,
bio sam i u dalekoj pustinji Gobi.
Sve je proslo kraj mene
kao treptaj oka, sve to nestane u smiraj dana.

Sve nestaje, sve prestaje.
Samo ja Tebe i dalje Volim

Na prozoru starom kiša se sliva,
zamirisa kolač iz čarobne peći,
na krevetu mekom, moja duša sniva,
dok je jecaj njeni bivao sve veći.

Ugrejani fenjer kao da je znao,
da ce vatra blaga polako da zgasne,
a komadić hleba, pod sto sto je pao,
sanjao je žita i predele krasne.

Tišina se samo igrala sa dahom,
umorna je bila ruka sto se krila,
dok je čarsav meki milovao strahom,
u kosi je ona odveć srećna bila.

Gitara je stara stajala na stolu,
sanjala je da je neko nežno dira,
sanjala je pesme, satkane u molu,
sanjala je da je Orfejeva lira.

Dok je oluk sivi milovala kiša,
ograda je trošna ljubomorna bila,
ugasi se fenjer, tišina sve viša,
umila je sobu što se u mrak skrila.

Samo jedan sanjar u tami se čuo,
dahom svojim nežnim, razbi on tišinu,
zasviraše skupa, ko najlepší duo,
tišina i sanjar ispuniše tminu.

25.

Suton na nasipu

Vetar nestašno leluja moje nemirne misli;
more, tako blizu, vodi u daljine.
Vreme kao da stoji; oblaci se stisli,
a stvarnost teži da se raspline.

Vetar s lakoćom nosi me daleko,
na početak kraja, da se s morem združi.
Već osećam sebe, kad naći ću se preko,
na zemlji nad kojom gordo galeb kruži.

I sam lebdim sad u hladnoj tišini;
upaljeno sunce u more uranja.
Osećam moć dubine u ledenoj tmuni,
dok crno more bukti u buri osećanja...

27.

Šarl i Malarme

Dva prokleta pesnika,

26.

Neophodan pogled u sebe

Pogledaj u svoje unutrašnje biće
zagrebi, do utrobe
pramajke
praizvora
tu su ogledala
shvatićeš ko si

ne traži da budeš neko drugi
ne traži da ličiš na drugog
budi to što jesi
i uhvati korak sa sobom
ma ko da jesi
ne izdaj sebe

sve ostalo može i ne mora da se desi.

28.

Ženska tašna

<p>gle to su dva moderne vesnika. Dve neshvaćene duše, u jezeru okrutnosti se guše. Sputani nebeski car, umeo je da iskoristi svoj dar. I u ledu što dremaše ptica bela, i ona je pisala prelepa dela. Dva različita bića, jedan opsednut čarima pića i životom burnim, živeše korakom žurnim. Drugi beše poklonik lepote i izbegavaše burne živote. Ipak jedno im zajedničko beše, splina nisu umeli da se reše. Na razumevanje nisu naišli tada, e da mogu da vide sada. Sada ih svako razumeti može i želi, sada bi svako njihove stihove da veli. Albatros ponovo leti, i više nije mornarima na meti. I labud se šepuri po vodi, doživeo je da se opet rodi.</p>	<p>Ima ih raznih... Crnih, braon, crvenih, šarenih, kožnih, platnenih, kupljenih, pozajmljenih... čega sve tu ima... rezervnih čarapa, nekih bitnih fotografija, ogledalce i pudrijera, karmini i papilotne, neki zatvoreni papiri, zaboravljeni brojevi telefona, neka bitna pisma, upaljači koji ne rade, olovke koje nikako da budu nađene, poneka sitnica namenjena nekom mnogo bitnom, haos u kome samo ona može da se snađe. Svaka je tašna jedan svet za sebe Odras jednog stila i nekih htenja Bez tašne ona nije ista žena, iako se i bez tih stvari u njenom životu ništa ne menja.</p>		
<p>29.</p>	<p>Tkalc</p>	<p>30.</p>	<p>Tišina</p>
<p>Srce sneno čini stvarnost. Ne zna mleko da je belo. Nebo crno to je krajnost I Mastilo što je kajmak snelo.</p> <p>Otac samo ima vlast Nad decom što perom sliva. Mi snosimo odgovornost Za teret koji papir skriva.</p> <p>More plavo reč je data. Na zemlji ona zapisana Božju volju delom shvata. Pa nek' prokrvari kad nestane dana!</p>	<p>Dok koraci bešumno, gube se u tami strašni krik gavrana nad tišinom para, samo praznom dušom vetar provejava i let suvog lista u večnost pretvara. Nad palim čardakom samo djeram stenje slike u sećanju a zidovi goli, pukotinom zjapim, ko rupe u zidu, kasno sam saznao da tišina boli. Uzima polako, nem sam da se branim i poslednji uzdah u grlu se suši, dok zatvaram oči, ja je samo hranim prebiram sećanje, dok me ne uguši.</p>		
<p>31.</p>	<p>Tragovi u snegu</p>	<p>32.</p>	<p>Vučica</p>
<p>Išla sam da tražim ljubav na granici između jave i sna...</p> <p>Ne znam odakle je došla. Ne znam kako se završila. Da li je to ljubav i bila?</p> <p>Tragovi naši su ostali na snegu i otkrili tajnu nemirima srca. Sad se ta ljubav u pesmama javi, sada ta ljubav u drugima živi.</p> <p>Sve što je bilo, htelo bi da nije... da se nas nikad više ne dotakne.</p>	<p>Zatvori oči, neka san te nosi, gde će se naši, ukrstiti puti, kada se daljina zlokobno kezi, u beskrajnom polju, gde suncokret žuti.</p> <p>Smej se i plači, užitku predaj, sakupi večnost pod nogu bosu, na vreli poljubac, zamahom nježnim, u košenoj travi, rasprši rosu.</p> <p>Nestašna haljina, nad kolenom beži, a smerna kap se, niz oblina sliva, leluja kosa, kao divlja griva, neubrana, kao suncokret sveži.</p> <p>Prasni u zamahu, vučico u letu, srce mi iskidaj, ali nemoj stati, dok kap života u očnjaku bleđi, moj uzdah iz duše, večno te prati.</p>		
<p>33.</p>	<p>Tropiko</p>	<p>34.</p>	<p>Ženski marš</p>

Zarobi moć kapi kokosovog mleka
na vrhu svog jezika...
Upregni zov timpana,
nek utihne jeka!
Na vrelom pesku,
u smiraj dana,
oseti šum talasa,
što miluju ti stopala,
doživi fresku
koju nižu u plićaku...
Dozvaće te slika
negde iz daleka...

Nek palma zamaše
otpozdrav glasu
što ga s kraja mora
nosi kap u talasu...
Oživi tu poruku
u nekom drugom svetu...
Pokušaj da shvatiš
neko drugo vreme...
Prihvati tu ruku
što ti se pruža!
K'o makovo seme
doživi planetu...

Zažmuri... na usne prisloni more...
u večnoj soli okusi med.
Oživi svitanje neke tuđe zore
kad svetost mira dođe do vrhunca...
U pozdrav daljinama
nekog drugog sveta
zarobi u beskraj kapi
tihi poj gitare...
I kapi sa dlana
duni, nek ispare,
na krilima vetra,
u plamenu sunca...

36.

Zagonetka

Zasvetli koplje iz neba
zapara sivi pancir,
Vesto baceno, rastera kisu,
i snova ugusi vir.

Ratnica ciknu! – borbeni poklič
Purpurnu kacigu skida.
Dlan svoj spušta na zemlju -
Svetlošću rane vida

(Zora)

Ni poceli nismo....

Misli se smjenjuju,zelja je jaca,tjesim se da vremenom
jenjava,
i posle ovog ce sijati sunce znam,
Zasto?
Ovaj sumorni dan mi tako odgovara.

35.

Tebi prirodo

Zemlja je hladna. Osjećam zime dah,
Jer bliži se kraj i dan je sve tiši.
Usamljen na sn'jegu, samcat na kiši,
Dišući, sav idem u taj hladni prah.

Tebi se Prirodo s nadom vraćam.
Ti budi mi sve što izdaše drugi.
Pomiren, osjećam se sličan šugi,
Pa isto da bolesti danak plaćam.

A ti moći zelena treba da znaš,
Ne zaslužujem ja božijeg biča,
Zlobna ljudska, osudila me priča,
K'o da sam avet ili za ptice straš.

Eh, da je mnogo važno šta ja znadem.
Čist pred Tobom i ispred Boga jesam,
Al' proguta me s jezika plijesan
I ne vrijedi više dane da kradem.

Sad, sto modrijeh rijeka saprat' neće,
Grijehe što duša u mislima čini,
Jer ne traži kako da se izvini
Neg' u proklete, u osvete kreće.

Kasno je sad. Razum se neće smirit',
A nije ovako trebalo biti,
No sami tražiše, lijeni i siti
Da samo želim boli sad namirit'.

37.

Već videno

U očima ti videh kišu,
ali ona nije ljubila tlo.
U mraku čuh dve senke kako dišu,
a kao da bilo ih je sto.

U kosi ti zapazih vetar,
planinskim dahom ponesen,
nosio je pesmu u etar,
teturao, pijan, zanesen.

Na usnama ti naslikah reči,
temperu kiša je sprala,
jedino leto zimu leči,
i topi odsjaj plavih kristala.

Opet,jedna noc,privila sam se uz te ali tebe nigde nema,
 U ogledalu vidim sebe,svoj lik kako tmurno lezi dok ga izjeda trema.
 Koracam polako,kao da idem ka grobu,a zamnom su huktalesove,
 Suze teku i teku,pitam se,zar su morale i noci ove?
 Mesec svetli,ali ni njegov sjaj ne razbija ovu tamu sto u mom srcu nepomicno sneva,
 Dok ja od tvog odlaska brojim dane i ponovo sam puna gneva.
 Ali ne,to nisam ja to moje usne same izgovaraju tvoje ime,
 To moje ruke same te traze,a ti si negde kod bolje i draze,opet ubijas me.
 Sada bih sve dala da neko prodje,jer trunem tako krhka i sama,
 Samo neka neko dodje da zaustavi tisinu sto mi para usi kao najveca galama.
 Placem na obali,a suze padaju u more,osecam miris kise,
 Polako pocinje da pada i sve je samo gore i gore.
 Trcim shvatam da sam ja za tebe svaka.moram najjaci da te zaboravim,
 Veceras sam ja ta koja treba biti jaka.
 Molim te i ne vracaj se jer znam da bih ti oprostila sve,
 Znam da te najmiliji moram zaboraviti,ali znam i da ne umem tebi izgovoriti rec ne.
 Odjednom te ugledam,ne nije prividjenje,to si stvarno ti,
 Krenem brzo ka tebi da te zagrlim ne stignem da ti kazem idi.
 Ljubis me,usne su ti kao pre,
 One za koje sam i zivot dala da opet poljube me.
 U meni nada,vara me ponovo,
 Za tebe uvek tako naivna,za tebe i sve ovo.
 Zvezde trepere tako lepo,vetar samo pirka,a kisa stala je,
 I da me podseti da ne treba da ti verujem jedna kap na moje lice pala je.
 Ali ne,ja opet verujem u lazi,padam na izmisljene price,
 Kao kada lazesh dete od dve godine,na takve lazi tvoje reci lice.
 Budim se,okrenem se da ti kazem volim te,opet me izjeda ona stara trema,
 Shvatam da vise nisi tu,uzdahnem,i ni mene vise nema.

NEKADA DAVNO, ZAISTA DAVNO,
MOŽDA NE, BAŠ, JAVNO,
SVAKAKO NE PRAVNO,
AL' NEMA SUMNJE, PONOSNO, SLAVNO
(JER TO JE KOD NAS NEIZOSTAVNO),
SRBI SU BIRALI, BIRALI STVARNO,
PLEBISCITARNO,
IZMEĐU DVA MODELA FINA,
DVA JUNAKA, OBA JAKA,
PROTOTIP MAČO - SRBINA:
POD 1- MILOŠA, POD 2- MARKA.

TEŽAK IZBOR, KAŽE TEORIJA,
TEŽAK IZBOR, KAŽE ISTORIJA.

DA LI SU ODLUČIVALE NIJANSE?
MA JOK, JEDAN NIJE IMAO ŠANSE.
SRBI SU BIRALI, BIRALI, BIRALI
I LISTOM DVOJKU FIKSIRALI.

MILOŠ JE, ISTINA, DRŽAO DO ČASTI,
DO OBRAZA SVETLA, PRAVOG VITEZA.
MARKO JE ZNAO S KONJEM U KRČMU UPASTI,
TEK TAKO, DA SE MALO ZEZA.

MILOŠ JE MAČEM OŠTRIM SEKAO,
TAMO GDE MORA I GDE TREBA.
MARKO JE BUZDOVANOM SLAVU STEKAO,
BACAJUĆI GA DO NEBA,
POD OBLAKE, BELE, HLADNE,
PA GDE PADNE.

MILOŠ SE SPREMAO ODANO, STRASNO,
NA POLJE BOJNO ,ZA DOMOVINU.
MARKO JE KRČMIO OVNUJSKO ,MASNO
I CEDIO SUVU DRENOVINU.

MILOŠ JE NEBESKIM PUTE MORA O,
MARKO JE OVE ZEMLJALJSKE ORAO
I POKAZAO DA SVAKA BLOKADA
DONOSI VEĆU VAJDU OD RADA.

MILOŠ JE I ŽIVOT DAO,
DA S REČI NA DELA PREĐE TAMO.
MARKO JE SVE TO VREME ZNAO
KAKVA JE SITUACIJA:
DA POSLE DELA, OSTAJU REČI SAMO,
A DVA LOŠA SU DOBITNA KOMBINACIJA.

LAKŠE JE MNOGO. BITI LOŠ
I NAĆI SEBI ADEKVATAN PAR,
NEGO SE TRUDITI DA BUDEŠ MILOŠ
I DAJEŠ ŽIVOT NA OLTAR.
A LOŠI ZA ČAS STVORE
OD SEBE SAMIH GORE,
PA TAKO, PO OPŠTOJ VOLJI,
ONI BIVAJU BOLJI,
KO ŠTO ĆE OVI GORI,
NAJGORI KADA DOĐU,
KAD LOŠIH VIŠE NEMA
BEZ IKAKVIH PROBLEMA,
KAO BOLJI DA PROĐU.

Pospi ugljem
mekim
crnog baršuna
pokrivač
sakupi grane
grančice
male grančice
novinskog papira masnog
kao burek u podne
i cepanice
sa ili bez
hepo kočke

skini rukavice da ti ugrijem ruke

blagi gutač kiseonika
mašice i meh
piri vatru
maške i (d)žarač
drži vatru
krotki gutač kiseonika
neću reći
da sam gospodar vatre

skini rukavice da ti ugrijem ruke

nisam visok kao kuća
čak ni kao koliba
otićićeš sa dečkom
visokim kao kandelabr
to je prirodno
kao što gurneš prste u vodu
ja, zgrbljen,
zgrčen kao ugalj
pružam ti
ruke svoje,
plikovite,
opekovite
samo

skini rukavice da ti ugrijem ruke

Kao što brinem za vatru
hteo sam i za tebe
iza tebe
ostao je alkohol
vatra pršti
kao kada u koka kolu
sipaš šećer
grabljivi plamenovi
kao najlepše ruže
prema meni
ubaciću još jednu bukvu
moje ruke
samo za ushit vatre
osećanje takvo
da zaboraviš
da posečeno je drvo
da bi tebi prestali da trnu nervi

skini rukavice da ti ugrijem ruke

NE, MILOŠ NIJE IMAO ŠANSE,
ŽIVOT JE TAKAV, ŠTA DA SE RADI,
NI ODGOVARAJUĆE PERFORMANSE,
DA SE GENETSKI U NAS UGRADI.

POBEĐUJE ONAJ KO SE PUVARA,
UZ ŠIŠE RAKIJE I MALO LOVE,
ZA PAR PESAMA SLEPOG GUSLARA.
DANAS SE TO MARKETING ZOVE.

E, TO SU BILI IZBORI PRAVI,
KADA SU GLASALI SVI, SVI, SVI, SVI.
A OVO DANAS, NIJE NI VAŽNO,
ŠTO KAŽU SRBI: DEŽA VI.

Tamno u slici kao mulj
obale naseljene zelenim flasama
staklenim ljudima pune odraz neba
izbrisanog sa lica zemljanih grncarija
na tocku - kolaz anatomije sklepa

42

Gruzija

*****

od onih sam što sanjaju
tuđe snove
previše sam dosadan
da sanjam nove
komarac u ćilibaru
stidljivac u gej-baru
nikada
dotakao
nisam ništa
uvek
pognute glave sa bojišta
toliko smotan da smotanost
postala je vrlina
18 funti za ushićenost
18. godina za čašu splina
s sredinom ne mogu
izići na kraj
kozja koža miriši na raj-
Ljubav je bescena,
noćni je prevoz skup
zemlja Gruzija zemlja opscena,
koza pada uz tup lup

pevajućem detetu
ne dati ni cvancika
ne veruješ ni u šta
ne, ne pomaže ni logika
gore od najgoreg sramišta
–ne možeš naučiti spontanost-
to je smotanost
ne veruješ ni u poeziju
jel ikako moguće-
u Gruziju?

45.

Volim...

43

San

Uhvaćen u zamku.

Za koren je zapela
Tvoja dugačka čarapa.

Motam šareno klupko,
kad zvončić kaže da si blizu.

Čekam, da me uspavaš,
u kori drveta
da Te zagrlim
svojim zelenim rukama.

44.

Grad

Tone betona, vrele ulice,
sivi soliteri u oblacima guse se,
i sunce u podne,
asfalt je ogledalo.
Prvi znak oluje
sad bi mi trebao,
i vetar ledeni,
i kisa na oluku,
i kapi na prozoru,
tako me umiruju.

46.

Vrisak

Tko si ti?

Oblak?

Kiša?

Miris tamjana u rano jutro

Poigravam se riječima

Iščezla sam s prvom jutarnjom požudom

Ne volim

Čitaj knjige zaboga

Obreži nokte na nogama

Grižnja savjesti

Bijesna

Keksi umotani čokoladom

Šalica čaja

Cigareta

Večeras nisam raspoložena za tebe

Večeras pišem

Sve dok mi prsti ne prokvrare

Obožavam dramu

I patetična sam

Zamislimo kožni kauč

Psijatra

I...

Duge crvene nokte

Koje zabijam u tvoju

Pjegavu

Neuku

NEUKU!!!!

Kožu

A sve samo zato jer sam intelektualni kompleksaš

Da tako je

Jedna sam od onih

Koja strahuje da će oglupiti

Ponekad bih se odrekla sve te ljubavi

Jer tvoje su riječi umočene

U sluzavu

Nakupinu

Hladne patetike

Važem mjerim

Zaključujem

Iritiraš!!!

Vrisak!

Ta mjera ludila

Ili...

Izgubljenog razuma

Ponovno pronađenog u pohlepnim lokvama

Krvi...

Vlastite krvi!!!!

Jučer sam umrla...

Gledaš se u ogledalo

U jeftinom motelu...

I čini ti se da te čak i ptice ismijavaju

Pogrdno kružeći iznad tvoje usijane glave...

Zaboravi ili umri!

„Dream is broken!“

Stanje grijeha:

Ludilo susreće razum na pola puta;

Scena

Bol

Vrisak!!!

Krv...

Sama sebe!

Sama sebi!!!

Oštrica je

Osvježavajuće

Osvetoljubiva i samozadovoljna

Učinkom

Praiskonskim bolom...

Maternica gnjili po linoleumu.

Gladne muhe srču život iz njenog središta.

Svi sokovi života potekli su prema dolje...

Ovo je njezina osveta...

Još i zalijepljeni pramenovi kose

Mirišu po njemu...

Oštrica zadovoljna učinkom

Okreće smjer...

Potpuno pomračenje...

Jebi ga, volim te
Ali ljubav nije
Opel Astra
Kućica na selu
Punk festivali
Aktivna Propaganda
Trileri
Dovoljno novca
Pivo
PIVO!!!!
Runde
Seks po tvom
Tras bum bem umoči smoči
Jel' bilo krasno draga
To je vođenje ljubavi, jel' da?

No da

I peri zube
REDOVITO!!!!!!!!!!
I prestani jesti luk zaboga
Truo iznutra truo izvana

Volim te
I ljubav je jutro u tvom zagrljaju
Šaćica toplih poljubaca prije nego operem zube
Ljubav su tvoje pjegice posute po mojoj kosi
Ljubav je kada upamtiš
ONOG MOG PISCA
Coelho
Da da
Ljubav je kada mi kupiš Kingovu knjigu
Jer si još na prvom spoju zapamtio da ga volim čitati
Ljubav je kada igraš nogomet nedjeljom
I U POLUVREMENU MI NAPIŠEŠ
Sms
Sladunjavog sadržaja
Ljubav je kada odlučiš prestati piti pivo
PIVO

Ljubav je i mnogo više
Ali ne na mom jeziku

Ili ju prevedi
Ili ostani s druge strane vrata

Jer nehajno kimanje glavom
I vječno slijeganje ramenima
Me ostavlja ravnodušnom

Volim ljubav
Volim to što me voliš
Volim ?????

(Žao mi je....)

(Plagijat
Sva čudesa...
Sva najčudnija...
Najobičnija
Obična
Kopija)

Nemam te
Nemaš me
Nema nas...

Možda samo večeras
ti i ja
Možda večeras jesmo
U skladu sa samima sobom
Možda smo dvoje
U mraku
Pod budnim neonskim lampama
Smišljamo nove stupice kako bi farsu
Pretvorili u izmišljenu romansu
Nema romanse
Nema nas

Uvijeni u snjegove samoće
U maju
Tražimo inje pod rascvjetalim drvećem
Sve se čini kao onda
Lažno proljeće u veljači
Lažni poljupci u opustjelim srcima
Trudim se sakriti sve ono što nisam
Sve ono što nikada neću postati
Trudim se biti svoja
Od želje da se utopim u tvojim mislima
Ne vidim ništa

„Poljubi me“ kažeš
I ne znaš ti da je sve laž
Obična
Najobičnija
Kopija ....

„I gotta have all your love night and day, not just a
little part, but all your heart babe...“

Creedence

Clearwater Revival

Tezak sam od umora
vodi me kuci
i tuci kao zivotinju,
svejedno je.

Ja sam strasilo,
na meni odeca visi,
curi i sliva se.
Stvara blato,
od tog blata sam prljav.

Moja dusa je dehidrirala.
Isparavam.
Od mene odlazi vlazna prasina.
Drugi je udisu
i kaslju od muke.

Raznesen sam po celom svetu,
raznesen,a nigde me nema.
Promaja me odnela,
da se vratim ne znam.

Pogled skitnice na medjuvreme,
mrvice kamena u rukama,
ostar bol krvavog betona
i gorka strast na prstima.

Divan osecaj zedji,
dok ti kapljes po meni.
Tako puno mi znaci,
da te volim u sebi.

50.

O antiheroju ...

Dubio je na glavi. Mislim da mu je mozak tako i iscurio.
Pijan i pun gorcine, hodao je na rukama. Bas kao pravi majmun.
Bio je dusa koja nikada i nije htela u raj. Lapavicu je taj zeleo.
Meta su mu bili oni sa usima. Nakaze bez, nisu mogle cuti ono sto im sprema.
Znam da je bio zivotinja. Video sam; iskrivljeno lice u ogledalu suvise cesto,
sitne, zatvorene oci, usta oko kojih muve jos uvek lete, sisuci poslednje kapi krvi.
Zivotinja sa svescu!
Na rodjenju, proroci su rekli: pobednik olimpijski bice.
Zar tako nakazno izgledaju, oni, izmedju bogova i ljudi.

51.

Gori Toplička vatra

Hor se čuje dok zima prosipa srebro i
Apstraknu sliku na prozoru stakla stvara
Gori Toplička Vatra međ milion srebrnih
Grančica i nekoliko slova A
Duga kolona Topličkih vitezova kroz hrastove
Srebrene kao da pleše
Oblaci kao da su zvončići
Eho taj kroz 917-u se čuje
Svaki detalj srebrno beo je.
Okvirena slova A i mala i velika
Lete zvezde pa svetle kao fenjeri
Govore one svoju priču
Okitile i slovo i hrastove i Topličke vitezove
Prostor celi
Eho do pogleda se čuje
Sat ne otkucava na prozoru
Akteri su drugi male zimske bajke
Topličke vatre detalje nove dodaju
Elipse jednoj pahulji sletelaj
A slovo veliko izdvojilo se njemu se njemu se
I slovo S približilo veliko jeste
Lepo jeste al' manje jasno
Okvir na reci od srebra je
Ivica svaka svoj neponovljiv
Vez ima gledati i verovati Toplička vatra
Ehom će se preneti.
Dve linije velike odlučice
Ucrtane i povučene nagoveštavaju

52.

Sve boje

Traže se misli kapije morske
narandžasti cvetovi nad rekom
okićeni stoje.
Jedan glas prati
drugi, ko avion ptice male.
Zvone zvona kroz srebrne note i
okvir ogledala, broj snova na
ispruženom ogledalu i spojenim
jasnijim pogledima.
Vetar okreće
malene reči i velike želje,sve
spojene sate i lepe dane.
Okreće vetar,„sve boje noći”
emisija čista i jasna.
Morem plovi jedan mali brod
more je široko boja je oka
radosnog,
Ples na talasima
akciju novu stvara i bisernu
školjku eksplozivno otvara.
Jedan pogled u drugom stoji
oči boje duge,
Spojene ko san Veliki žive,
čekaju svoje treptaje
boje noći sa zvezdanog dlana.

53.

Skandalistična ljubavna

Brze odluke
 Svetle zvezde apstraktno jeste al' je stvarno
 Duga od srebra sa milion pahulja
 U svakoj violina melodiju ostavlja
 Cvetovi beli redovi Topličkih vitezova dugi
 Raste polje na prozoru
 Samo slova A nije krase ga visoki hrastovi
 Amajlija koja ga čuva lepotom.
 Kuća od pahulja i slova niče gori Toplička vatra
 Između redova hrastova i oblaka od zvončića.
 Potezi se dodaju kockicama leda koje se izdvojilo
 Akordi iz talasa se čuju i
 Latice koje u polju rastu
 Glas jedan gde se čekao
 Misli su violinu pokrenule
 Sletelo i ptica da čuje
 Jutro na prozoru kako se stvara
 U oblaku od zvončića reči Topličkih vitezova sečuju
 Nebo se spušta i hrastove dotače
 Arena otvori vrata.
 Zasvetleše zvezde u kockicama leda
 Hor se čuje slova rastu
 Igra na prozoru sve je veća
 Broj sati nije vreme koje se traži
 Anđeli postavili beskraj na
 Laticama belim i slovima zlatnim
 Eho taj polje krasi dok
 Lete srebreni Toplički plesači nad okom.
 Emisija prava živi i sutra
 Želja je glas i violina jedna
 Želja je reč i pružena ruka
 Emisija stvorena prstena srebrnog
 Ton violine na dno reke se spušta
 Da probudi slovo S podno
 Duge od srebra sa milion pahulja
 Epolete ovde ne nedostaju
 Zapevajte na hrastovima su note ukrasi što stoje
 Fenjeri što se ljuljaju su zvezde.
 U velikom oblaku od zvončića pojavila se procvetala
 Reč Topličkih vitezova „Slobodom Toplice diši”
 Izvezeno od srebra
 Apstraktna slika na prozoru žive
 Gori Toplička vatra
 Na dlan se spušta 917-a
 Koraci i reči Topličkih vitezova i do slova A stigoše
 Okvireno i slovo S da život sa
 Dugom od srebra sa milon
 Pahulja Toplicom zasvetli.

Olovo, otopljeno na tvom vratu,
 Gasit ću svojim jezikom.
 U jednom trenutku, nemoj se čuditi,
 Tražit ću od tebe da svučješ kožu.
 Milovat ću ti arterije i vene,
 Prstima prodirati u tkivo
 I tražiti male sakrivene bisere.

Zubima ću te voljeti.

Zakoračit ću kroz tvoje testise
 I cijepiti sebe, ogladnjelu maslinu, o tvoju kičmu.

Neće te boljeti.
 Ni mene.

Okrenut ćemo očne jabučice i gledati se iznutra.
 Uvećane i krvave.

Pred počinak, dlanom orošenim znojem
 Milovat ćeš mi kosu sraslu o tvoju bradu.
 Grudima ću ti ljubiti ključnu kost,
 Dok oboje ne utonemo
 u javu.

54. Kemino čudo

(posvećeno Kemalu Mujičiću Artnamu)

Dvadeset i trećeg ožujka
 U dvadeset i dva i jedanaest
 Pogledala sam na sat.
 Oči su mi tek u tragovima zasuzile
 A u sebi sam čula Steviea Wondera,
 «A time to love».
 Kemo me upitao što mi je
 I u jednoj rečenici objasnila sam mu vezu
 Sebe, sreće i broja jedanaest, kad su minute u
 pitanju.
 Točno dva dana i sedam sati kasnije
 U glavi nisam čula Steviea Wondera, već Kemu.
 Čudo jedno.

55.

Pilot-projekt erotskog marketinga

Tako bih ti voljela.... mmmmmmmmmmmmm...
 (iz reklame za Ferrero Rocher ili nešto slično)
 I tako bih te... grrrhaaaarrhhaaaarrhh...
 (u jazzerskom rječniku: grooving)
 U tvom naručju ja... rrrrrrhhhhhhhaaaaaa...
 (idejni prijedlog za PP nečeg jebeno dobrog)

mmmmmm... (18.slovo abecede)
 mmmmmmm... (prst zapeo na tipkovnici)
 mmmmmmm... (ovi u tiskari skužili¹ o čemu govorim, pa ponovili isto, gratis)

56.

Heleni Paladić

57.

Sve teže podnosim svrake

(s ljubavlju)

Tvoj svaki dan je priča
Nekada tužna
Nekada smiješna
Nekada teška
Nekada fluidna
Nekada bremenita
Nekada ružna
Nekada pijana
Nekada mirna
Nekada erotična
Nekada kratka
Nekada duža
Nekada toliko dugačka
Da je ne mogu čitati i u njoj taj dan biti.

Tvoj svaki dan je priča
Kratka
Duža
Dugačka
Predugačka
Bremenita
Silovita
Valovita
Nestabilna.

Tvoj dan je priča
Tvoja priča
Tvoj san
Tvoja pobjeda
Tvoja vizija
Tvoj otok
Tvoja luka
Tvoj mrak.

Tvoj svaki dan je priča
Izbor
Sloboda
Dilema
Teorema
Hipoteza
Klauzula
Parabola
Hiperbola
Torzija
Ringišpil
Zajeb.

Tvoj svaki dan je priča
Iskrena
Pažljiva
Usrana
Lažljiva.

Tvoj dan je tvoja priča
Puna vina
Puna trave
Puna duhana
Puna tebe
I tvoga dana
Sexa
Droge
Zaborava.

Tvoja priča je kratka
I bez dabe

Sve teže podnosim svrake
Na dvije i na četiri noge
S krilima i bez njih

I one koje su relativno tihe
A posebno one
Koje dosadno grakću

Volim ljude
Nedvojbeno
Ali ne pripadam njihovim svjetovima
U mjeri da bi mi intenzivno
Druženje s njima
Pričinjalo zadovoljstvo

Užasavam se bučnih društava
Druženja u užem i širem krugu
Ispunjenog ritualima

I više volim presing
Jedan na jedan
Odnosno jedan na jednu
I obratno

Ali realno
Najviše uživam
U samoći stvaranja
I odmoru uz drijemež
Uz «CSI» ili «Bitange»

Rekreacije igram
Isključivo zbog tjelesne kondicije
I globalnog osjećaja pripadnosti
Ljudskom rodu

S razumnim
Izbjegavanjem češćeg
I dugotrajnijeg
Trećeg poluvremena

U sportskim službenim natjecanjima
Još uvijek uživam
Premda s pomalo
Neprirodnom mirnoćom
I začudo
Postižem dobre rezultate

Istinski me usređuje
Ponajviše statistika
I istraživanje zakonitosti
Ljudskog ponašanja

Korisno je sačuvati objektivnost
I razumjeti da su
Navedeni zaključci
Jednostavna suma
Konstruktivnog životnog iskustva

Raskrinkanih iluzija
Jasnije definiranih interesa
Sa sasvim dostatnom
Količinom emocija

Bez dramatične i često
Razarajuće intenzivnosti

58.	U sećanje noći	61.	Nešto kao lirski pjesma
<p>Noć je bila k'o i svaka druga Sparan vazduh u mirisu leta. Na tom mestu isplakana tuga Zauvek je netaknuta, sveta.</p> <p>To je poriv mojih snova bio Da baš njemu u naručju volim Miris reke u tu noć je skrio Neme reči na prstima golim.</p> <p>Noć je bila k'o i svaka druga... Čuva sobom krhke misli svete. Jako lepa da bi bila duga. Jutru daje jedno bivše dete.</p>		<p>Spavači i dalje usnule bude Rečima svojim utkanim u vetar. Pod prozirnim licem za slobodom žale Nekoga sveta teške senke pale.</p> <p>Euridikin zadnji pogled i dalje priča Prognani Orfej u naličje raja. Na rukama vremena što ga Suncem laže Plače. Jer ustima svojim ne može da je kaže.</p> <p>I davno bi kad pepeo posta Vatra što krhko telo izgore. Al' u noći mojoj samoj i dalje jezde Iz čela tvoga izletele zvezde.</p>	
59.	Kada vlada kiša		
<p>Kišobrani crveni, zeleni, žuti i crni Na njih spustilo se nebo A sa njim i kiša. Kišobrani uglavnom ne znaju dobro šta je red Jer svaki često omete saputnika u hodu Ne rekavši pritom ni „izvini“. More kišobrana u mokroj ulici. Okean kišobrana u gradu. Vuče se trotoarom pas natopljen kišom</p> <p>Čovek bez kišobrana mahnito juri. Kišobran bez čoveka se okreće na kolovozu. Brisači automobila nervozni i zabrinuti. Kada će konačno stati? I da li će ikada stati? Sunce i dalje svetli u svemiru Dok ovaj grad odoleva kiši I kiša odoleva grâdu. Svi beže i kriju se od naleta teških kapi. Ustvari, skoro svi... Jedno drugom u naručju plešemo na kiši. Pored njega i na sebe zaboravim... Samo se za majušni trenutak obreh u blatnjavom parku Pa onda ponovo licem u krzno njegovog kaputa. Šta li se to naprasno dogodilo? Možda me je razbudila kiša?! A možda je to i njegovo pravilno disanje. Jaka si kišo, ali ne i danas. Ne i danas.</p>		<p>Još prije nekih pet-šest godina Ovo bi (makar sa sadržajnog aspekta) Trebala biti Udarna lirski pjesma</p> <p>Jer kemije, strasti i emocije Naprosto pršte I išli bismo na kraj svijeta Jedno za drugo</p> <p>Međutim, polazimo s različitih Objektivnih polazišta A podjednako intenzivnih dinamika življenja Uzrokovanih posve Različitim razlozima Pa neka tako i ostane</p> <p>Iako zato nemaju smisla fraze "Dok nas smrt ne rastavi" Ili "vječna ljubav" Ne znači da ne možemo Uživati u čarima Ukradenih trenutaka</p> <p>I baš nas briga Za prolaznost kemije Nužno zasićenje fizikom</p> <p>Iskrsavanje u vremenskom odsječku Atraktivnijih partnera</p> <p>Rušenje ionako nerealnih Snova o vječnoj ljubavi</p>	
60.	Pesma posvećena Branku Miljkoviću		

Spavači i dalje usnule bude
Rečima svojim utkanim u vetar.
Pod prozirnim licem za slobodom žale
Nekoga sveta teške senke pale.

Euridikin zadnji pogled i dalje priča
Prognani Orfej u naličje raja.
Na rukama vremena što ga Suncem laže
Plače. Jer ustima svojim ne može da je kaže.

I davno bi kad pepeo posta
Vatra što krhko telo izgore.
Al' u noći mojoj samoj i dalje jezde
Iz čela tvoga izletele zvezde.

Snova o vječnoj ljubavi

Kad na definiran način
I bez hinjene dramatike
Jednostavno uživamo
Jedno u drugom
Ovdje i sada

Kao da sutra ne postoji
A lanjski snijeg nas ionako
Previše ne zanima

62.

Blistanje tmine

Razabirem

Prodiranje

Trenutka

U zazidan

Uski

Pogled

Krivudavo

Podrhtavanje

Polusvetlost

Razapinje

Razletelu

Pomisao

Lobanje

63.

U čemu uživam

73.

Dnevnik

(sedmični izvještaj)

Ponedjeljak
pad sa suncem

Svedena raskoš
u usnama koje čute i čute
tope se lica i razvlače prilepljena čela
ne osećam više ko sam ja
a ko si ti
vampir ili prestupnik
žar i stooki sjaj
među onim rečima koje se ne izgovaraju
već ih vijuge
u malenoj lobanji
kao lastič preskaču.

Ponedjeljak i noć

Kaplju trenuci iz boce
oporog vremena
gube se u susretu noći
što diše po taktu
zelenog mesečevog kamena
tražimo dragulj misaonog procesa
u do dubke krvi punim prstima
koji prelaze nemirno obraze
obrasle u spletu
nabujalih žila
i izbockane
mnoštvom znoja sfera.

Posle ponoći
na putu za utorak

U čemu uživam?
U malo tome.

U samovanju.
U tihom smehu.
U bezbolnoj tišini.
U zrelim sećanjima.
U pristalim mislima.
U olovci bez boje.
U prasku bdenja.
U tmimi osvetljenoj u čošku.
U sanovanju.

U vožnji starom lokomotivom koja je davno rashodovana.
U puževom vremenu.
U kratkom zastoju vode brze reke.
U snegu zastakljenom.
U paradajzu nedozrelom.
U zemljom opranim rukama.

U slomljenim dirkama klavira koga nikada nisam video.

Samo u tome.

64. | Kučka

Zubima
Lance
Pregrizla
Ulica
Jedva me čekala
Strašna
Široka

Sita sam tvojih kostiju
Mrva tvoga stola
Mrva tvoga tela
Mrva tvoga kreveta
I bice mi draže da me ližu
Uični psi
Nego ti

65. | Ne zelim nista

Osice ti borave u kosi
i izlaze kada je vazduh dovoljno gust
da nahrane senke i plišane igračke
nosiš pticu u ušima
te govoriš čudne jezike
kada kroz moje oči posmatraš nebo
držiš teleskop u dzepu
sa njim poravnjavaš planetarne putanje
dišeš u ritmu fabrika i zelenih ulica
a dovoljno si drska da me slušaš dok ćutim...
najvažnije stihovi se ne pišu
nego gutaju
i zaboravljaju
tako bar tišina kaže.

Utorak rano izjutra
kada ptice
izleću iz snova

Zaboravio sam
da ću zaboraviti
na tvoje smešne
od sluzavih iščekivanja
senzore-oči
u okvirima od hrasta i ananasa
kamere od pleksiglasa
i čeličnih končica
postavljene ispod zamišljenog čela
koje svaku moju reč vreba
kao zver ili pobesneta mašina
da ščepa i samelje
u onaj lek koji ti
kada podješ na počinak
najviše odgovara
da zaboraviš
na zabrujali svet.

Utorak u podnevnim časovima
I kriška toplog sunca
pod grlom

Nisi dobro čula
melodiju mojih srebrnih rebara
misliš da sam neko drugi
neko od kristala i stakla
sa majušnim prorezima namesto očiju
korenom tvoga omiljenog cveća
među zubima
i lukavim osmehom
okačenim na ulazu u salon knjiga
a ja sam u stvari samo ti
kada ne stigneš da brkove počupaš.

Sreda posle ručka
sa novinama pod pazuhom

Čekam
kao u tamnici
skupljena gomila mesa sužnja
po neku kap svetla
ili pustinja po koje vlažno oko
da posadi oazu

Sasvim upadam
u zvucni flow
razbacujem ostatke proslog zivota
iskasapljenih u nekom delu mog mracnog uma
suvisih teznji
sada plovim u prostor bez svesti
gde nista se ne desava
to je moj zivot
empty plot
ne mislim i ne radim
Ja param nit u besciljno
putem usijanja
ledeni mozak
nista bez ludiranja
Ne zelim nista
ne zelim tebe,sebe,zivot..
zelim zivot izmedju dve smrti.

Ona glupaca je umrla u jecajima
kakva potraga za ludom ljubavlju
kakvi ljudi oko mene
tripovi, planovi,
ljudi smesni-tuzni
Stojim i posmatram i
znam
nece se vratiti
nece doci
ono vreme sreće
ono vreme zelje
od sada pa nadalje
samo prazni bezvazdusni vazduh
samo hladno vanvremensko vreme
samo jadne beskorisne misli
samo stare sitne zelje
samo prava muzika
samo nemushte reci..
Ne zelim-
ne zelim nishta.

tamo gde glasa još uvek nema
jer tišina mora doziva i one koji ne čuju
čekam
da dodješ iz tvrdjave
zaštićene stotrukim strahom
isprazniš džepove pune baruta
zaklopiš rata zeljne oči
zapališ barikade
i vratiš mi onaj srednji prst
kojim sam gestikulirao
svojim buntovnim protivnicima
i daleko važnije...
podsetiš me
da sam jos uvek tu.

Sreda posle večere ptica

Sakriven u ponočnoj magli
prekriven ušima
i crvenim pticama
izduženim očima ne čujem nebo
a nisam ni tišina ni muk
remetim bukom teških grudi
svetu čutnju vasseljenje
i nisam mističan
više nego što priroda zahteva

ali nedostaje:

krv što struji
medju prstima utonulim u pesak
pred industrijskim morem
kosa što se plete
u pećima elektrana i bazilika
noć u ušima što crvene
na vetru I svetu
koža što sriče slova
novih jezika
u sažvakanim žilama...
da se umotam
i zaštitim svoj poetski etar
od sebe
i zelenoga vetra.

Стрепња у кратком трептају сна,
У мојим очима,
Крај мојих руку,
До мене, тиха, корача, одлази,
Некуда далеко, давно после сутона.

А ја, осврћем се, и слушавам,
Тишину без гласа
Прохујалу крај мојих усана,
Док крадем њену последњу сену,
Сену која нестаје у неки рани сат.

Ноћ и мртви саг јесени,
Украдени кораци,
На смрзнутој земљи,
У пустим улицама,
Под светлом које убија таму.

Дан и трен новог јутра,
Трен новог сна,
Недосањаног, без ње,
У самотној постељи,
Заосталих сумрака.

Расута на белом узглављу,
Њена црна коса,
У миру њених усана,
И осмехом склопљене очи,
У уздаху уморних груди.

И одлазим, пуге улице зову,
Ветар брише мој траг,
Са уснама реч, бесана бежи,
Шапатам тек име је кажем,
И молитву ову, ја говорим њој.

67. | Вуку се дани

Вуку се дани к'о године дуге
А ја желим само
Да видим твој осмех
Без сете и туге.

Ево сад теби место Богу
Ја молитву пишем
Јер сваким даном
Ја волим те све више.

Сузе по образу
Сад немирно ми плове
И зову те дођи
Ти једино драго и само моје.

Не говорим ништа ћутим
Док пратим Сунце
Што на обзору за нас тоне
Страхови тешки душу ми ломе.

Ако ти од мене
Ипак једном одеш мила
У сећању давном знаћеш
Да само са мношти срећна си била.

68. | Оној...

Sreda uveče
sa maskiranim leptirima
u ušima

Crvena crkva
pod noćnom kožom
pulsira i teče
od zgrušanog meseca
dele je dim
i vazduh pohaban
a utonulih pleća
u njen zid
nakrivljenje lobanje
rastačem u obrazima dlan
svest se izuvija i širi
beži od oka
beži od razuma
i krije iza zalutih atoma
koje nanosi vetar
iz šuma
proizvodnih pogona
svemira i malenih bespuća
na vrhu išaranih kičica
po mehanici ptičijeg leta
u ideji
i plamenu-pismu
naslanja se na špil karata
koji rečnim koritom teče
namesto vode
prokockane
za dragulj maloumlja
psss..psss...
zamolio sam krv da tiše ključa
a svet neka već sam misli na sebe.

Četvrtak
posle zalaska velike svetiljke

Rastapam se
pod uličnim svetiljkama
nos oči i čelo
proviruju iz mehura katrana
a kožu što ljuštim od tela
prebacio sam preko ramena
i otišao krišom
iza ćoška da mokrim
svici pevaju svetlošću
ratnici krvlju
budale ponosom
iskliznuću iz sebe
mesom napiti vukove i drumske razbojнике
a rastopiti oči
dlakavije od testisa
u tvojoj od ogledala koži
naslikavši na kamenom zidu
u ulici nedelakoj
od devojačkih kuća
onaj moj nerv
koji si ponela sa sobom
kada si odvilenila
ostavivši me
nekako nepotpunog
sa nedovršenom rečenicom
pod jezikom
i zamagljenim staklom
na mom skafanderu.

Četvrtak
i večernja šetnja po tegli

Vučem
kožu i srebrno rebro

Vreme koje protraće obale čekajući Te
obale ni žedne ni gladne, davno još napojene:
To vreme ja trebam, da Te čekam u nadi
jer obalama nećeš doći – a meni si obećana
Trebam sve to vreme, što čuti da bi postalo lepota
Trebam to vreme, da odgajim breme svoje
prvorodeno u plavom, hladnom, zapenušanom braku
mene i mora
To vreme, da ga podučim dok ne stasa do puške
dok ne bude glava porodice kojoj žed moja je mater
Trebam to vreme, da ga točim iz šaka
prepletenih prstiju i vlažnih, sluzavih noktiju
Suve morske travke izvlačeći iz Tvoje kose
iz kose One koju volim
Vreme koje je groznica što odnosi mačiče i stabla mojih godina
Trebam ga da bih naučio napamet Tvoje bilo, nago što leži na
sivom pesku
Trebam sve to vreme da zamislim da sam čovek
da bih sa jednom ženom koja si Ti izrodio sprud i korale
pripitomio mlečne puteve i pokačio ih po nebu
zategao lukove mora i sve lađice priveo obali
(Ja, koji sam Te žedan za svaki kamen koji pod talasom nestane
i izroni, penom sirovom i sterilnom neoploden;
žedan sam da bremenit ostanem svakim Tvojim
krajem)...
Putevima začina i svile treba da niknemo nas dvoje, večno topli i
samo svoji.

69.

Strava

po zaključanoj ulici
skrivam oči od špijuna i šunjača
nervni završeci
kao da me zapitkuju nešto
ostajem sam pred zidom sveta
i gledam kako
natkrivljuje nebo
propinjem se
kroz maglu i dim
miris jeseni uznemiruje mi misli
i raskolačuje ljutinom oči
a pokušavam ih sakriti od špijuna
ostajem sam
pred zidom sveta.

Petak noću
neopterećen zvezdama

Industrijska zona
levo
tamo piše 'fabrika'
'ta i ta'
prave nešto
stvaraju
da li je to važno
nije
ne znam o tome
ni najmanji
detalj
slika i prah
ljudi su tmurni
ne razlikujem ih od oblaka
govor im se meša
sa kišom
kap i kap

Zašili su mi uši u praznini Libana.
Moja strava, sva nakostrešena, stanuje sama
u poslednjoj rupi: podovi su trošni
tavanice pune kratera, zidovi se krmje od vlage
i po svud rumeno grumenje otrova
ukrašava uglove gde ona prebiva.

Naravno da sam odumro od straha pred njom
pred njenim ludilima i njenom vernošću
plahe i sebične metrese, pred nežnošću
koju ne poštujem, ni takvu, žensku i jeftinu,
ni dok lagano postaje zlokobno zapaljenje
svih mojih unutrašnjih organa.

Nekad jasno vidljiva i čujna, tek sad
izlazi mi na oči bezbrižnost s kojom preživljava
naoko sasvim benigna, skrojena kao kancer
na šumovitim obodima prašnjavih alveola.

Oči sam za njom izgubio, ne čujem ništa više
sahranjen pod njenim nogama, dok mlake golanske kiše
kapaju uz olovnu težinu i pometenost
tamo gde se svi užasi, pa i ovi moji
na gladnim konjima rata bore za šaku zobi.

70.

Mučenje

Klijaju praporci moga leta
veseli zvekani, žuti i zeleni
pod brdom, nad gradom, proletoš pohranjeni

Klijaju: čujem za ručkom i pre pljuska
kako tresu glavicama i traže pažnju
male žute i zelene spodobne
mog teškog i znojavog leta

Ne spavam, ne igram karte
reski njihov zveket drži me treznog

Pođem ka njima, da rukama razgrnem
zemlju što sam rukama tu ranije natrpao
– sipi mi peščar kroz šuplje prste
klize mi grumeni iz praznih šaka –

U jami, koju otvorim, deca kao stonoge
skriju se u skutima plačne svoje majke
koju pitam, koja me odbija
koju molim, koja prigovara
koju podsećam, koja se seća
i bez glasa nastavlja da uživa
u zveku
mojih malih zvonaca, pod brdom, nad gradom...

detalj
skafander žulja
stegnute prste
i umorna pleća
a zujim
sa svim pticama
sto crvene
u mlečnom dodiru
horizonta
moram poći ka noći
što smaragdno miriše
na talase
akord
pravi ton
u iskrivljenoj luni
ja sam atom
sferama nošem
privučen nekim
nedokučivim
magnetizmom
hitrosti
i počinaka
ti si kiša
a ja osećam dah
rezigniranog
mornara
u tetovaži na tvom vratu
koja ne postoji
i tako
tečem

protičem
mešam se sa prirodom
sa svim vodama
i svim slanim
morima
zelenim i burnim
posigurnim
kao neminovnost života
SMRT
i tečem
protičem
zaustavljam se
čujem da sam
slep i zelen
a oči su mi teške
kao zvezde...
buncam bos u kiši.

Uspavljivanje petka

Eksperiment
skidam boje sa zenica
i vidim
iza sivih sočiva
industrijske pejzaže
zgužvane ljude
i svaku nit paučine
proteklog dana
a epruvete pune soka
poteklog iz belih nerava
uspavljaju u klupko umotan
i zapakovan duh
spokojan sam kao usna

71.**Večiti krug**

Još jedan dan...

Još jedan mesec
Zariva duboko u meso
Svoje oštre minute.
Nada u radost.

Sumrak tišine u
jalovoj krčmi taštine.

Samo je predznak u snu
Pokazatelj pravog puta.

Gresi lenjosti bole u
impulsu stvaralačkog htenja.

Koliko smo grešni prema
vremenu koje nam
nije značilo ništa?

U lutanju nalazimo
tragove bivšeg postojanja.

Reči su ostale iste
Samo su značenja promenjena.

u mleku
toplom od mašina
ti nisi ovde
ali ja jesam
jer ja ne mogu biti
nikuda osim ovde
ptice kruže oko moje glave
čujem
dosta šrafova
ispada iz njih
valjda su umorne
eksperiment
i kao da me nema više.

San petka
I provetranje glave

Znam da čitam misli
i retko kada izlazim iz svog skafandera
bradu-žvaku razvlačim do kolena
uvijam je sitnim i pletem
među zidovima svoje
poetično-haotične sobe
znam da upravljam
zvezdanim lavinama
nosim psihodelične naočare u torbi
i mislim da su mi uši veće od kosmosa
probudio bih se
ali ne znam posle kuda
ostavljen sa svojim mislima...
snaći ću se već.

72.**Ja pijem**

Zar je već prazna tako velika čaša?
Zar pored nje flaša već stoji prazna?
Kuda je nestalo svo to rumeno vino?
Vino rumenije od moje krvi prolivene po papiru.

Pretvaram večeras gorčinu u slast,
vino u reči, čaše u stihove.

Noćas je ne pijem da crne misli oteram,
ne pijem da svoju tugu zaboravim,
ne pijem da brže prođe noć,
niti pijem da što pre dođe dan.

Noćas pijem stihovi prosti da mi teku,
strofe da slažem kao more talase.
Noćas ne brojim čaše i zaboravljam flaše,
ja pijem, jer to još jedino znam.

Vino meša mesečinu sa svetlošću ulica,
srce meša lepotu sa bolom ljubavi,
reči iznose crnilo zlih osećanja,
mrak ih pakuje i zaključava zauvek.

Bežim, večeras, od ljudi i svetlosti,
od mraka i straha, od tebe i nas.

Zar je opet prazna tako velika čaša?
Zar pored nje flaša već stoji prazna?
Kuda je nestalo svo to rumeno vino?
Vino rumenije od moje krvi rasute po zidovima.

Subota u budjenju
eksplozija u usima
nuclear blast

Savršeno
kao oluja
koja je prekrila čitavu planetu
kao okean
koji širi svoje jezike ka nebu
kao bela svetlost
potekla iz kakve dojke

kao dodir boja
u koži stopljenih ljubavnika

kao neminovnost života
SMRT
i tečem
protičem
zaustavljam se
čujem da sam
slep i zelen
a oči su mi teške
kao zvezde...
buncam bos u kiši.

Uspavljivanje petka

Eksperiment
skidam boje sa zenica
i vidim
iza sivih sočiva
industrijske pejzaže

Sanjala sam...

Drveće je hladom topilo
blagost talasave vode,
zelenim somotom je usnulu pokrivajući...
Jedan se kamen na obali
nagote svoje zastideo
i skliznuo u plićak,
a ptice...
One nisu ružile tišinu...

Sanjala sam...

Sanjala sam kako sediš na toj obali,
sa štapom u ruci,
saživeo, srastao sa rekom,
moćan u svojoj dobroti
i besmrtn...

I nije mi to san razum mutio,
lepo sam videla
da ti se lik osmehom uvija,
čula sam da ti glas kikitom zvoni
i da neka sreća iz tebe
predeo rosi...

A pričao si,
dugo si pričao...
Ne sećam se o čemu...
Možda o toj nebeskoj reci iz koje si lovio blago
ili o nebeskim pticama koje nečujno pevaju,
ne znam,
ali sam ja nebeski uživala
u bliskosti koju si mi poklonio.

Tada si pitao kako sam...
A ja sam ćutala...
Nisam želela da pokvarim san.

Sanjala sam...
Nažalost samo sam sanjala...

zgužvane ljude
i svaku nit paučine

proteklog dana
a epruvete pune soka
poteklog iz belih nerava
uspavljaju u klupko umotan
i zapakovan duh
spokojan sam kao usna
u mleku
toplom od mašina
ti nisi ovde

ali ja jesam
jer ja ne mogu biti
nikuda osim ovde
ptice kruže oko moje glave
čujem
dosta šrafova
ispada iz njih
valjda su umorne
eksperiment
i kao da me nema više.

San petka
I provetranje glave

Znam da čitam misli
i retko kada izlazim iz svog skafandera
bradu-žvaku razvlačim do kolena
uvijam je sitnim i pletem
među zidovima svoje
poetično-haotične sobe
znam da upravljam
zvezdanim lavinama
nosim psihodelične naočare u torbi
i mislim da su mi uši veće od kosmosa
probudio bih se

ali ne znam posle kuda
ostavljen sa svojim mislima...
snaći ću se već.

Subota u budjenju
eksplozija u usima
nuclear blast

Savršeno
kao oluja
koja je prekrila čitavu planetu
kao okean

Kiša je, opet, plakala nad „mojim“ gradom.
 prividno mojim, ali, možda, ako tebe sretnem u njemu
 možda će i ceo svet biti moj.
 Negde na ovim ulicama ostavljaš trag svojih koraka,
 žureći negde, možda u moj zagrljaj.
 Negde, pored reke, voleo si prvi put,
 izgovarajući večne reči ljubavi.
 Ko zna, možda će nas kiša, jednog ovakvog jutra
 gurnuti pod isti kišobran i tada ćeš
 zavoleti moje oči i pokloniti mi svoje srce.
 A ja ću se zahvaliti ovoj kiši nad našim gradom
 što je očistila naše duše
 i pozvati sunce da nas zauvek ogrne svojim plaštom svetlosti.

koji širi svoje jezike ka nebu
 kao bela svetlost
 potekla iz kakve dojke
 kao dodir boja
 u koži stopljenih ljubavnika
 kao metalna zvezda
 i na njenom rubu uspavana ptica
 u stvari sve je savršeno
 i bez tebe
 grad-kornjaca
 zelen i sam
 pod teškim oklopom
 otudjenosti
 noc u tegli
 sa kiselim rastvorom
 samlevenih godina
 i krastavicima u usima
 savršen sam I ja

76.

Potruga

Oduvek je moje srce želelo da luta,
 da pod nogama oseti nežnost dalekih pustinja,
 da se vine u nebo i preleti planine i okeane
 u potrazi za ispunjenjem.
 U njemu tinja plamen vagabunda
 koji ga vodi putevima raznih mogućnosti i šansi
 u potrazi za ispunjenjem.
 Moje srce je upoznalo puno radosti,
 sreće, tuge, bola, ljubavi,
 Ali ono čezne za tvojim očima, usnama, dodirima.
 Ono plati za tvojom ljubavlju,
 jer pored tebe njegova potraga je okončana.
 Samo pored tebe moje srce je ispunjeno.

kada suviše ne grešim
 jer savršenstvo je
 čupanje korova
 upetljenih pod rebrima...
 otključao sam ulice
 nakrivio šlem
 i postavio imaginarni maslačak
 medju zube.

Subota i dalje
 trenuci pred spokojan san

Svedena raskoš
 u usnama koje čute i čute
 izbečene oči
 i stisnute zube
 kapljicom ideje-znoja
 koja prelazi nemirno obraze
 pozdravlja
 izgubljena munja

77.

Stepeništa

ne silazi mi u stepeništa,
možda baš tada,
možda me baš tada nadješ tamo
i možda baš tad ti namignem
svojom ustajalom strukturom
i baš tad prolomi se
treptaj ko gromova pucanj
i zalepeta ćutanje
k'o ozidani rovovi

ne silazi, molim te,
možda baš tada,
ali možda baš tad ti pokažem
strepnjom izrezbarene dlanove
i pramen gde se šćućurio leptirak
možda baš tad prospe se drhtaj
iz ovog grotla što krvlju zjapi

ne silazi, zar ne čuješ,
ako sidješ,
priznaću ti divnu smrt u proleće
i zašto ne volim vozove
što šiju kroz zetske ravnice
i možda ti zamerim
što u san nisi došla brodom
čistim kao tvoje detinjstvo i osmeh tvoj

ne silazi mi u stepeništa,
ja ću tebi u bašte precvele,
a ja sam nespretan i obraću ih...
ne silazi,
možda ti se baš tad nasadim
na oko i izraste trun iz
tvoje najlepše leje,
ne silazi
sa prortorikanskih cvetova u moj grobni mrak,
prevariću,
kao nikad
zasijaću po tebi možda baš tad
kao luče mastaba
kao raspukla supernova
kao dunja halogena
možda, eto, baš tad se ugnezdim
među parčad tvoje uplašene duše
i u trku ti okupam andjele

ne silazi mi u stepeništa, ubediću te, ludo,
da nikad niko nije tako bregove topio
kože zbnjivao
suze potkivao
u grudi pucao
čela brazdao
korenje puštao
ne silazi mi u stepeništa
možda te sretnem tamo baš tad
i zaprosim
setne
tvoje voštane leptire...

ne osećam više ko sam ja
a ko si ti reči
vampir ili prestupnik
žar i stooki sjaj
među onim mislima koje se ne izgovaraju
vec ih vijuge
u malenoj lobanji
kao lastiž preskaču
da bi ih izgubile u papiru
i onom svetu ideja
najpodobnijem večnosti.

Nedelja u nedelji

Druga boja neba
drugi trg
i ulica
dan u danu
svetlost u tegli
na ramenu mi ptica sunca
spava i ne hrće
a pod sivilom asfalta
odzvanjaju
koraci stotinu
bića
budim se
a već sam budan
gledaj čuda li čuda
iz membrane uporno
iskačem kao onaj mali pajac
zaključan u kutiji
i ne plašim se da pogledam u oblake
bele a bele
raznežim zahuhtali svet
osvetljen reflektorima
i raspamećen brzim šinama
budim se
a već sam budan
druga boja svesti
kao druga boja
neba i neba
strelice-laste
I pikado tabla širokog svoda
„i eto
budan
i oran za svet
rekao sam sve
sto sam prećutao

Snaga koja me vodi da ispisujem ove reči,
 snaga koja obasjava trnovitu stazu mog života,
 snaga koja me pokreće i motiviše jeste Snaga
 koja je skrivena duboko u nama i čeka trenutak da je pronađemo.
 Potrebno je da u naša srca ugradimo Veru u njeno postojanje,
 potrebno je da otvorimo prozore naših duša
 i shvatićemo da se pred nama pruža
 beskonačan horizont raspoloživih mogućnosti.
 I nasmejaćemo se svim svojim nevoljama,
 nedaćama, svim svojim sumnjama i neuspesima,
 rekavši: „Sve je moguće!“

80. Opet JA

Ružna Engleskinja
 me naziva
 dugom facom.
 Ja smrdim
 na travu popušenu
 sa likom koji
 pokušava da pojebe
 tu istu,
 ružnu Engleskinju.
 Smrad je jak.
 Svima je loše.
 Nezadovoljne face.
 Nepovjerenje.
 Razočarenje.
 (Nisam vas očekivao
 na ovom,
 novom mjestu,
 prijatelji stari).
 Kocka leda se lomi
 pod zubima
 i pokušava da ugasi
 požar koji sam sam
 upalio.
 A đavo sjedi na ramenu
 i smješka se:
 Mislio si da je ovo raj,
 prijatelju moj?“,
 govori mi identičnim glasom
 koji ima moja savjest
 (u stvari, možda je viši za pola tona).
 Pričao si svima da želiš da vidiš
 kako je u
 raj
 još prije smrti,
 a sad bi da umreš od želje
 za životom”.
 Spuštenog pogleda
 postideno gledam u oblake
 koji prolaze kroz prošlost
 i skupljaju se na mjestu
 gdje više nema
 nebeskog plavetnila.
 To mjesto se zove četvrtak,
 a ja žudim
 za
 putovanjem u neki drugi
 dan.

82. Mislim o tome skoro svaki dan

A mislila sam da vise ne postoji
 Ljepota je daavno prosla, nestala iz pogleda
 Elik sir zivota mi pruzila, pa ga uzela
 Klela sam se u nju, kletva me sustigla
 Srce mi probola, dusu dotakla
 I jednom davno se dogodila
 Mislila sam vise ne postoji
 A ona se iznenada pojavila
 Kao zvijezda padalica iz narucja mi izmakla
 I zauvijek na mojoj dusi pecat ostavila

81. Dekorijenizacija

Obolio od rane destruktivnosti
 a izliječen mjenjanjem korijenja
 izgubio sam svaki identitet.
 I napokon sebe zovem čovjekom,
 iako to nije važno
 kad i oni čine isto.
 Oni su svuda oko mene
 i vrše pritisak
 maglom svog saznanja.
 Svi znaju sve
 a nikad više glupih
 filmova,
 knjiga,
 pjesama.
 Preporučujem promjenu
 korijenja!
 Bolna je i ima trajne
 posljedice
 ali je
 stvarnosti puna
 i izbacuje te na površinu.
 Tamo gdje moraš
 sam da dođeš do
 riječi i koristiš ih
 približavajući se njihovom
 pravom značenju
 zahvaljujuci
 promjeni
 korijenja
 i urođenoj sposobnosti
 prilagođavanja

83. Nada umire posledja

Mislim o tome svaki dan.
Mislim o liscu zutom koje pada i pada,
Mislim o razlozima kada se javi jos jedna nada,
Da bice tako lijep dan,
I da cu veceras sanjati prelijep san....

Razmisljam i o nebu,
Plavom i cistom, tako nestvarno bistrom...

Mislim o zelenom moru,
Gdje se svi samo smiju,
Uprkos stravicnim tajnama koje kriju.

Mislim o suncu, sjajnom i zlatnom,
Kada zadje za planine stare,
Da li ce i sutra sijati tako strasno,
Ili je mozda shvatilo da je za pravu sreću kasno...

Mislim o kisi, koja danima pada,
Hoce li sa tom kisom doci, i kada
Taj sjaj koji u svakom postoji,
Samo ga treba pokrenuti,
Jer u mjestu stoji....

Mislim i o ptici,koja pjeva u letu,
Jer znam da moze pokazati cijelom svijetu,
Da ne treba brinuti o toj stvari glupoj,
Vec gledati zdravo,
I ici naprijed, i samo pravo...

Mislim o svemu tome,
Jer volim tu prirodnu ljepotu.
A znam da je ti imas,
I da takvu kao tvoju,
Necu sresti u cijelom svom ZIVOTU...

Setali smo mi lagano,pricali o svemu sto je bilo,
Iako sam bio samo dobar drug,rekla je za mene ce
uvjek biti tu...

Ali kako da joj kazem te rijeci dvije,a mislim da ipak
od mene nesto krije.

Rado bih joj u trenutku sve rekao,a znam da bih se
dobro opekao,

I izgubio tako dobrog druga,

A zivot,tako tuzan i sam,

Bez nje bi bio kao jako tmuran i oblacan dan.

Zato joj nista necu reci,vec cu uzivati u ovoj maloj
sreci.

Sreci da slusan njezan glas i u tome da trazim svoj
spas.

Pa valjda cu jednog dana moci,da joj kazem koliko sam
noci,

Sanjao je tako blisku i meku,

A ustvari tako daleku idaleku...

Necu vise da se budim,

Jer zasto da sebe pravim ludim,

Kad moji snovi samo nju sanjaju,kad me njeni osmjesi
stalno proganjaju.

Moracu da bjezim,da trazim neki spas,

Da ne bih video njen prodoran pogled,

I cuo njen njezan glas....

Ma ipak cu ja njoj sve reci,iako postoji taj neko treci.

Taj neko,o kome ona prica tako njezno i meko,

Da uvijek zamislim kako sam to ja,

Al' onda se trgnem,vratim u stvarnost,

I okusim tu nepravednu,sustu realnost.

Zasto se stvari odvijaju na ovaj nacin,

Zar Bog nemoze da baci neki cudni zacin,

Pa napravi da svakog svoja ljubav voli,

Mislim da bi na svijetu bilo mnogo manje boli,

Ja bih prvi sa njom pod ruku setao,

A ne kao sada oko nje samo neprestano oblijetao.....

I tako pricam kako je ova moja prica tuzna.

Mada ne bih ni u jednom trenutku rekao da je ruzna,

Vec naprotiv,

Tako meka,a tako tvrda,

Tako slatka,a tako gorka,

Tako ljuta,a tako draga,

Tako lijepa,a pored tako sjajnih i bistrnih ociju,

Tako glupa i slijepa.....

👁️👁️👁️👁️ na vrata raja,
Vidim,nema im kraja..
Ne otvara niko,nikoga tu nema,
Samo neki strazar,koji budno drijema...

Rece,“ovamo odavno niko kucao nije,
Odavno nikog slali nisu,
Zasto,ne bih ti mogao reci,
Mozda je kraj istinskoj sreći.
Svi odlaze na suprotna vrata,
Gdje je vatra,gdje je grijeh,gdje je neprestalni djavolji smijeh.
Salju sve tamo redom,
Zbog zasluge njihove male,
Da su u zivotu bili bolji,
U raj u bi im bilo sve po volji.

Nego sine,udji ti ovamo,
Da ti krila andjeoska damo,
Pa da kao bijela ptica poletis,
Ko zna,mozda nekad svome domu sletis“.

Rajska se vrata otvorise tada,
Uvedose mene,ovako mlada...

Sada sam ja andjeo jedan,
Nad tobom bdim,
Na tebe gledam,
Da ti se nesto lose desi,ja ne dam.

Ne mozes me vidjet,
Ne mozes me cut
A ja sam tu,i kad si veseo,i kad si ljut.

Ali ako pazljivo pogledas u nebo,
Vidjeces u blizini oblak bijeli,
Znaj,tu sam ja,
I moj andjeoski svijet cijeli...

A po nocu ces lakse poznat moj lik,
Medju zvijezdama tajnim,
Jer andjeo te gleda,
Andjeo te pazi,
Andjeo ce uciniti tvoj zivot sjajnim...

Zato,ne zaboravi nikad andjela svoga,
Jer ja nikad ne mislim na sebe,
Sve sto meni u raj u treba,to je da uvijek pazim na tebe.....

hajde sutra da progrizemo brdo do vrha
to nas, ljubavi, glad umara
u malom gradu u okamenjene košulje
i mrtve oči

hajde sutra da pijemo iz školjki
to se, ljubavi, žedj prelama
u tvojoj ulici kroz tiha svetla
i otrovane snove

hajde sutra da se tetoviramo biljem
to se, ljubavi, kožuh zadire
u našem stanu preko gluve sobe
i prašnjave police

hajde sutra da oglodjemo drvo do panja
to se, ljubavi, kost kruni
u tesnom krevetu na oštre ivice
i ritave jastuke

hajde sutra da ličimo jedno na drugo
to se, ljubavi, kosmos mresti
u procep izmedju nas

86.

Nemir

Iz čista mira
Stigao je nemir
Kao tamni oblak
Ili hladni vetar.

Sada ćuti raspevanost.
Otišla je razdraganost.
Povukla se radost.

Ko ga je pozvao?
Čemu on služi?
Da li on uvek negde blizu čuči
I čeka da nas muči?

Ipak, čvrsta kao stena
prkosi mu ...žena

87.

Ogoljele iluzije

88.

Hipokriti

U tmni skupljam prošlosti trenutke
U mrežu od sjećanja spletenu
I nadam se da ću uspjeti izdržati ćutke
Noć u plamen snova obgrljenu.

Dani što nekada su osmijehe krali
Rađaju svoje najljepše minute
Sred snova što čežnju su prepoznali
I dodali boje da maštanja ne učute.

Te boje portret su mojih želja
Izvezenih sitno na goblen života
Koncem od svile što lična je povelja
Vječnom bijegu od stvarnosti golgota.

Al' svilene niti stvoriti ne znaju
Više od slike što trenu samotnom dar je,
Jer noć kad danu svoju ustupi odaju
Dodirnu me samo ogoljele iluzije...

89. Iza

Ona je tamo
Iza svih snova
Iza života
Iza svih ovih laži od postojanja

Iza svega

Koža joj miriše na moje stihove,
na riječi,
riječi kojima je pokrивam noću,
na ishodište i konačni smisao mene

91. Коњи другим пољима јуре

Некад си, изгледа, била риба,
а сада само понекад-
испадне ти дојка из купаћег
и то је све што можеш
да понудиш од љубави.

И даље носиш заводне црне наочаре,
и као што све на теби мења своју функцију,
оне сада скривају.

Попушиш и цигарету,
некад си након,
сада уместо.
Много су скупље да би било као пре.

Била си дете,
и очекивала си од света.
Сада имаш децу
и свет очекује од тебе.

Јебеније је него пре!

Зар не?!

Isijava iz njih neka bolesna zloba,
prepuna plijesni i mirisa trulog.
Ne boje se ni Iblisa ni Boga,
licemjerstvo brine tek za vlastiti ulog.

Isijava iz njih neka rugoba hladna,
prepuna žuči i negativne struje.
Pamet im je tuđih kompleksa gladna,
licemjerstvo slavi svačije oluje.

Isijava iz njih neka usiljena ljubav,
prepuna šećera i holograma brige.
Na srčanosti bi im pozavidio i lav,
licemjerstvo je hladnije od sige.

90. Čovjekov običan dan

trgovci naših života
prodaju posljednje misli
kao što se
rasprodaje natrulo voće
svjetina
se tiska oko tezge
ostacima duše
čovjekovu smrt da kupi

u praznim
zjenicama ratnika
ludilo huškača urla
poslanici neba
blagoslove djecu božju
u pohodu
ubijanja bližnjeg svog

gore vatre na horizontu
pravednici
tuđu pale djecu
svoju da ugriju
vjetar
poslušno pepeo raznosi
pustinja oko nas narasta

zbijen u toplini
čopor sito spava
zlo je uvijek negdje drugo
i sasvim je običan čovjekov dan

